

16 (ώρα 8 μ.μ.), 17, 18, 24 και 25 (ώρα 6 μ.μ.) Μαρτίου 2007

ΘΕΑΤΡΟ «DE LIJSTERBES»
Lijsterbessenbomenlaan 6 - 1950 Kraainem
Kraainem - België
Tél: 02283.432 - 02283.56.47 - 0226.1957 - 0271.93.70 - 0272.06.62
κα στρον ΠΕΡΙΠΛΟΥ (rue Froisart 115 - 1040 Bruxelles) - Τηλ. 230.93.35

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΓΙΑ ΔΥΟ

σκηνοθέτης ΤΑΣΟΣ ΝΥΧΑΣ

σκηνοεργαστήριο CHRISTIAN GUILMIN

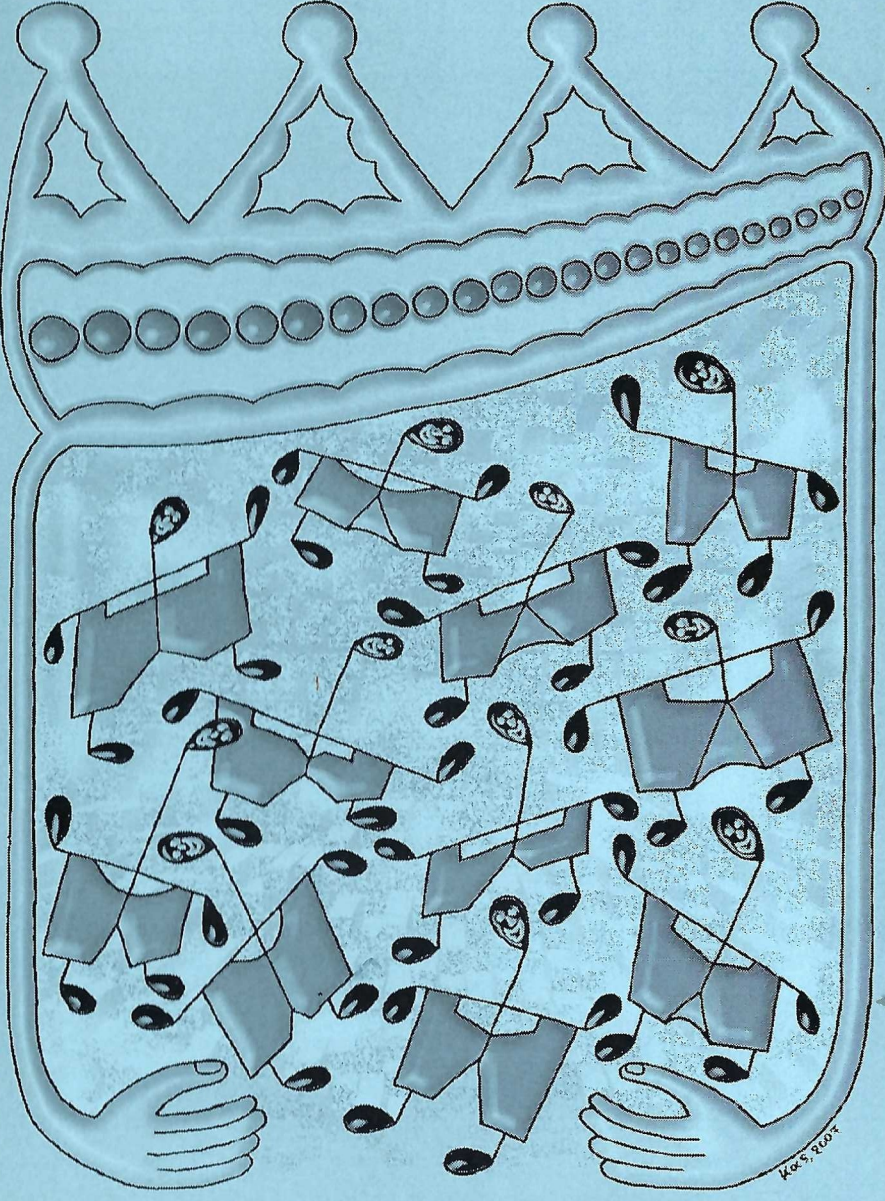
κοστούμια NANCY ΠΑΣΧΑΛΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΣ COSTHEA

μουσική ΜΑΝΩΛΗΣ ΝΥΧΑΣ

αρχισκηνοεργαστήριο ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΑΣΑΝΗΣ

χορογράφος JIMMY ARAUJO

ΒΑΣΙΛΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΗΣ - ΠΟΡΤΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΗΣ - ΑΕΦΩΝΙΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΗΣ - ΕΙΡΗΝΗ ΑΡΑΜΠΑΤΖΗ - ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΝΗΟΥΣΗΣ - ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΑΝΗΟΥΣΗΣ - ΗΛΕΚΤΡΑ ΔΕΙΚΑΛΕΡΟΥ - ΜΑΡΚΕΛΛΑ ΔΑΣΚΑΛΕΡΟΥ
ΤΑΚΗΣ ΔΑΣΚΑΛΕΡΟΣ - ΧΡΗΣΤΟΣ ΙΕΡΝΑ - ΑΘΩΣΤΟΛΟΣ ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΟΥ - ΔΑΦΝΗ ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΟΥ - ΠΑΤΑΚΙΑ - ΙΩΣΗΦ ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΟΥ - ΠΑΤΑΚΙΑ - ΑΛΤΑ ΚΛΑΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ - ΟΛΓΑ ΚΑΣΑΠΗ - ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΣΤΡΙΝΟΣ
ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΑΣΤΡΙΝΙΔΑΚΗΣ - ΑΠΟΣΤΟΛΙΑ ΚΑΤΡΑΝΤΖΑΚΗ - ΑΛΙΚΗ ΚΟΡΚΟΒΕΛΟΥ - ΠΑΝΩΝΗΣ ΚΟΡΚΟΒΕΛΟΣ - ΠΟΡΤΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ - ΒΑΣΙΛΗΣ ΜΑΘΙΟΥΔΑΚΗΣ - ΦΩΤΕΡΗ ΜΗΛΙΩΝΗ
ΑΝΤΩΝΗΣ ΜΠΑΛΑΜΠΑΝΗΣ - ΕΛΕΝΑ ΜΠΑΛΑΜΠΑΝΗ - ΕΥΑ ΜΠΑΣΒΑΝΙΔΟΥ - ΠΟΡΤΟΣ ΜΠΑΡΖΟΥΚΑΣ - ΑΝΝΑ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ - ΑΡΕΤΗ ΠΑΝΟΠΟΥΛΟΥ - ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΠΑΝΟΠΟΥΛΟΣ - ΜΑΡΙΑ ΠΑΤΑΚΙΑ
ΟΛΓΑ ΠΛΕΣΣΑ - ΤΑΝΗΣ ΠΛΕΣΣΑΣ - ΚΙΜΩΝ ΣΠΑΝΟΥΣΗΣ - ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΣΤΑΝΤΖΟΥ - ΠΟΡΤΟΣ ΣΤΡΟΓΓΥΛΗΣ - ΜΑΡΙΑ ΣΤΡΟΓΓΥΛΗ - ΝΙΚΟΣ ΧΑΤΣΟΥΛΗΣ - ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ - ΑΛΙΚΗ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ

ATELIER THEATRAL GREC

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ

Δυο λόγια για την παράσταση

Αυτό είναι το ενδέκατο έργο μας με συντελεστές παιδιά που απευθύνεται σε όλες τις ηλικίες.

Η μεγαλύτερη δυσκολία που αντιμετωπίζουμε κάθε φορά είναι η εξεύρεση έργων που να «χωρούν» την πολυπληθή ομάδα μας, με τρόπο ώστε να είναι όλοι ευχαριστημένοι. Πολλά αξιόλογα έργα που θα θέλαμε να παρουσιάσουμε έχουν περιορισμένο αριθμό προσώπων. Στο παρελθόν τα καταφέραμε με τα πολύ ενδιαφέροντα έργα Ελλήνων δημιουργών όπως ο «Ματίας ο πρώτος» της Άλκης Ζέη, ο «Σιμιγδαλένιος» του Αλέξανδρου Αδαμόπουλου, οι «Εκκλησιάζουσες σαν Παραμύθι» της Κάρμεν Ρουγγέρη, η «Αρπαγή της πριγκίπισσας Αιώρας» του Πασχάλη Τσαρούχα. Άλλες φορές χρειάστηκε να διασκεδάσουμε κλασικά έργα όπως «Το όνειρο του Δωδεκάμερου» του Γ. Θεοτοκά και η «Τύχη της Μαρούλας» του Δ.Κορομηλά ή να μεταφέρουμε στη σκηνή έργα βασισμένα σε παραμύθια, όπως ο «Χρυσοβεργαής και Ηλιοτάτη» και η «Φεγγαρολούλουδη», ή ακόμη και σε εξαιρετικά βιβλία, όπως το «Κουβάρι των αλλόκοτων πραγμάτων» της Μυρτώς Κοντοβά.

Η σύνθεση της φετινής μας ομάδας μας ανάγκασε να προσφύγουμε σε μια νέα πρακτική. Τη συγγραφή ενός καινούργιου έργου από το μηδέν, που δεν βασίστηκε σε ιστορίες ή σε παραμύθια και βιβλία, αλλά μόνο στις δικές μας αναμνήσεις από τη ζωή της δεκαετίας του 1960. Η Νάνσυ Πασκάλ έχοντας ζωντανό στο μυαλό της το χρώμα της εποχής, κυρίως μέσα από τις μελωδίες της, έγραψε το «Ένα τραγούδι για δύο».

Έργο κεφάλτο, ζωντανό με ευχάριστη και διδακτική πλοκή, πλημμυρισμένο από τους ήχους των τραγουδιών που εμείς οι μεγαλύτεροι αγαπήσαμε.

Για τα παιδιά της ομάδας μας η προσαρμογή δεν ήταν δύσκολη. Ο χορός και το τραγούδι δεν τους είναι άγνωστα, αν και το στυλ και οι ρυθμοί της σημερινής εποχής διαφέρουν. Έτσι με ενθουσιασμό ρίχτηκαν στη δουλειά κάθε Κυριακή από το Σεπτέμβριο μέχρι σήμερα φιλοδοξώντας να παρουσιάσουν όλες τις ικανότητές τους στη σκηνή: χορό, τραγούδι και υποκριτική.

Ελπίζουμε το αποτέλεσμα να αρέσει σε όλους: οι νεότεροι να περάσουν δύο ευχάριστες ώρες παίρνοντας μια γεύση από τους ήχους της δεκαετίας του 60 και οι παλιότεροι να διασκεδάσουν αλλά και να θυμηθούν στιγμές μιας εποχής που ίσως να έζησαν και οι ίδιοι.

Καλή σας διασκέδαση

Η ομάδα

Sixties: Λίγα λόγια για τη δεκαετία του εξήντα

Η δεκαετία του εξήντα είναι η δεκαετία της επανάστασης! Μιας επανάστασης κοινωνικής και πνευματικής. Χαρακτηρίζεται από μία σειρά γεγονότων που εξωτερικά φαίνονται αντιφατικά, αλλά στην ουσία έχουν για κοινή βάση μια συνειδητοποιημένη γενιά που πιστεύει ότι μπορεί να κάνει τα πάντα και σχεδόν το καταφέρνει.

Η Ευρώπη βγαίνει από μια περίοδο στέρησης υλικής, μια και έγινε το επίκεντρο δύο πολέμων σε διάστημα τριάντα χρόνων, πνευματικής, μια και σε πολλές χώρες της υπάρχουν ακόμη στρατιωτικά καθεστώτα και τέλος κοινωνικής μια και τα κοινωνικά μοντέλα έχουν μείνει τα ίδια για πολλά χρόνια. Η Ευρώπη απελευθερώνεται και κοιτάει το μέλλον της και τη θέση της στο κόσμο με άλλα κριτήρια.

Μερικά γεγονότα που σημάδεψαν τη δεκαετία είναι κατ' αρχάς στο πολιτικό επίπεδο η κρίση της Κούβας, οι δολοφονίες του Τζων και Ρόμπερτ Κέννεντυ, η αρχή του Ψυχρού Πολέμου και το τείχος της ντροπής στο Βερολίνο, η επανάσταση των φοιτητών στην Γαλλία γνωστή και ως *Μάης του '68* και φυσικά, για τους Έλληνες, η πολιτική αναστάτωση πριν και μετά τη δολοφονία του Γρηγόρη Λαμπράκη που οδήγησε στην χούντα των συνταγματαρχών. Δεν μπορούμε βέβαια να παραλείψουμε τον πόλεμο του Βιετνάμ που συνεχίστηκε με συνεχώς αυξανόμενο μένος και ξεσήκωσε όλο τον κόσμο.

Στη δεκαετία αυτή πάτησε για πρώτη φορά ο άνθρωπος (και πριν απ' αυτόν ο σκύλος) στο φεγγάρι! Μεγάλο βήμα! Η τεχνολογία μπαίνει στα σπίτια όλων μας με την τηλεόραση, το τηλέφωνο και το ηλεκτρικό ψυγείο. Το αυτοκίνητο αρχίζει να γίνεται είδος καθημερινής χρήσης. Ο κινηματογράφος, σοβαρός ή χολιγουντιανός, κύρια μορφή διασκέδασης. Οι ορίζοντες ανοίγουν!

Οι ορίζοντες ανοίγουν και μαζί μ' αυτούς αλλάζει και η διάθεση του κόσμου. Θέλει να ζήσει, να διασκεδάσει να χαρεί όχι μόνο γιατί το χρειάζεται, αλλά γιατί υπάρχει κάποια πλατύτερη ιδεολογική βάση που δείχνει το δρόμο για ένα καλλίτερο αύριο. Τα Παιδιά των Λουλουδιών, οι Χίπις, αντιπροσωπεύουν κάτι περισσότερο από την ανέμελη ζωή. Είναι εργάτες της ειρήνης, της αγάπης, της φιλίας των λαών, της ισότητας μέσα στα κοινόβια, της κοινής δουλειάς για την προκοπή όλων. Είναι οπαδοί της χαράς, της ζωής και της αλήθειας.

Αυτή τη χαρά της ζωής την βρίσκουμε και σε πιο καθημερινά πράγματα όπως η μουσική και η μόδα. Η μίνι φούστα της Μαίρης Κουάντ γίνεται έμβλημα της εποχής. Τα χρώματα του Κουρέζ, κόκκινα, πορτοκαλί, κίτρινα,, φούξια αντικαθιστούν τα κλασικά ή παστέλ χρώματα για τις γυναίκες. Οι άνδρες είναι πιο σίγουροι για τον εαυτό τους και τολμούν ν' αφήσουν τα μαλλιά τους μακριά ή να φορέσουν έντονα χρώματα. Μία πολύχρωμη, ψυχεδελική παλέτα με τα νιάτα να τολμούν να ζωγραφίσουν.

Τα νιάτα ζωγραφίζουν και στη μουσική! Οι κιθάρες ηχούν πιο έντονα, τα τραγούδια λικνίζουν τα σώματα και οι φωνές δεν φοβούνται να ακουστούν όσο πιο δυνατά γίνεται. Συγκροτήματα που στις μέρες μας θεωρούνται κλασικά πια, όπως οι Beatles, οι Rolling Stones, οι Nirvana ξαφνιάζουν τον κόσμο, τον ταξιδεύουν ανάμεσα στη νοσταλγία για το χτες και στο όνειρο για το αύριο. Έτσι μένουν αθάνατα!

Είναι δύσκολο να μιλήσει κανείς για τη δεκαετία του εξήντα χωρίς να ξεχάσει κάτι. Η μικρή αυτή αναδρομή στα χρόνια εκείνα, που άλλοι από εμάς τα έζησαν και άλλοι τα γνωρίζουν όπως μια ιστορία ή ένα παραμύθι, δίνει το πλαίσιο μέσα στο οποίο θα κινηθεί το σημερινό έργο το οποίο ξεπερνά το πλαίσιο του Βασιλείου της Μπανανίας και μας μεταφέρει για λίγο στην εποχή εκείνη που όλα φαίνονταν πιο εύκολα, πιο απλά. Καλή διασκέδαση στο μικρό αυτό ταξίδι!

Νάνσυ Πασκάλ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Βρισκόμαστε στη χώρα της Μπανανίας κάπου στη δεκαετία του 1960. Ζωή κανονική σε μια μικρή πόλη, στην πλατεία της οποίας διαδραματίζεται η ιστορία μας. Η βασίλισσα της χώρας προκηρύσσει μουσικό διαγωνισμό με την ευκαιρία των 50 χρόνων της βασιλείας της. Η ομάδα του Μπάτμαν αποφασίζει να πάρει μέρος και αν κερδίσει να βοηθήσει με το χρηματικό βραβείο του διαγωνισμού τον Ρωμαίο και την Ιουλιέττα, ένα ερωτευμένο ζευγαράκι, να παντρευτούν.

Το σχέδιό τους το μαθαίνει η ομάδα του Τζόκερ, ενός δυναμικού αλλά σκανταλιάρικου κοριτσιού, που μαζί με τους εξίσου σκανταλιάρηδες φίλους της συναγωνίζονται στις αταξίες. Θέλουν κι αυτοί να λάβουν μέρος στο διαγωνισμό. Μια και δεν ξέρουν όμως οι ίδιοι μουσική και είναι και τεμπέληδες, αποφασίζουν να κλέψουν το τραγούδι της ομάδας του Μπάτμαν και να το παρουσιάσουν για δικό τους. Αναθέτουν, λοιπόν, στον Γκανγκοτεράκο που θέλει πολύ να γίνει μέλος της ομάδας τους, να κλέψει το τραγούδι και όλα τα σχετικά: μουσική, μαγνητοταινίες κ.λπ. Ο Γκανγκοτεράκος πράγματι καταφέρνει να το κάνει και επιπλέον να απαγάγει και τον Ρωμαίο, θεωρώντας πως αυτός ως μέλος της ομάδας του Μπάτμαν θα ξέρει να τους μάθει τη μουσική και το τραγούδι. Η ταυτότητά του όμως αποκαλύπτεται από το ρολόι που του πέφτει.

Ο Μπάτμαν και η Ιουλιέττα είναι απαρηγόρητοι γιατί έχασαν το τραγούδι και τον Ρωμαίο. Στην απελπισία τους αναθέτουν σε έναν περίεργο ιδιωτικό αστυνομικό να τους βοηθήσει, χωρίς όμως επιτυχία. Έτσι στρέφονται σε μια παρέα κοριτσιών, τους Άγγελους του Τσάρλι, που όχι μόνο είναι δυναμικές αλλά ξέρουν μουσική και τραγούδι. Αυτές αποφασίζουν να τους βοηθήσουν, αλλά και να τιμωρήσουν την παρέα του Τζόκερ και του Γκανγκοτεράκου. Βάζουν λοιπόν σε εφαρμογή ένα σχέδιο.

Στο μεταξύ, ο Τζόκερ, ο Γκανγκοτεράκος και η παρέα τους βολιδοσκοπούν μια νηπιαγωγό, την Κρουέλα, και προσπαθούν να την πείσουν να τους βοηθήσει. Όμως πέφτουν στην παγίδα που έστησαν οι Άγγελοι του Τσάρλι και αποφασίζουν τελικά να συνεργαστούν με αυτές και όχι με την Κρουέλα.

Οι Άγγελοι του Τσάρλι λοιπόν, που ξαναπαίρνουν πίσω το τραγούδι με τη βοήθεια της Μαρτυριάρας, πείθουν τον Τζόκερ και την παρέα του να παραστούν στο διαγωνισμό χωρίς πρόβες και να προσποιηθούν απλώς ότι τραγουδούν. Προτείνουν να πουν το τραγούδι μόνο οι ίδιες, ώστε να κερδίσουν σίγουρα το βραβείο. Ταυτόχρονα, όμως, κάνουν και πρόβες με την παρέα του Μπάτμαν.

Έτσι φθάνει η μέρα του διαγωνισμού μπροστά στη βασίλισσα. Μετά τη νηπιαγωγό και τον ιδιωτικό αστυνομικό με τις βοηθούς του που είχαν αποφασίσει να πάρουν και αυτοί μέρος στο διαγωνισμό και να διεκδικήσουν το βραβείο, εμφανίζεται η παρέα του Τζόκερ και οι Άγγελοι του Τσάρλι. Στα μισά όμως του τραγουδιού οι Άγγελοι του Τσάρλι αποσύρονται και η παρέα του Τζόκερ και του Γκανγκοτεράκου, που φυσικά δεν ξέρουν το τραγούδι, τα χάνουν. Η βασίλισσα αντιλαμβάνεται ότι κάτι συμβαίνει, οι Άγγελοι του Τσάρλι της εξηγούν και ο Μπάτμαν που είναι στο ακροατήριο της ζητά να τραγουδήσουν το τραγούδι οι δικοί του φίλοι, ώστε να αποδείξουν ότι αυτοί είναι οι συνθέτες και οι στιχουργοί του.

Έτσι και γίνεται. Αυτοί παίρνουν το βραβείο και η βασίλισσα θέλει να τιμωρήσει το Τζόκερ και την παρέα του, εκτός από το μετανιωμένο Γκανγκοτεράκο. Όμως ο Μπάτμαν και οι φίλοι του ζητούν από τη βασίλισσα να τους συγχωρέσει και όλοι μαζί συμμετέχουν μονιασμένοι στο γάμο του Ρωμαίου και της Ιουλιέττας που γίνεται μάλιστα με κουμπάρα την ίδια την βασίλισσα.

Το καλό κερδίζει ακόμη μια φορά.

Ένα Τραγούδι για Δύο

της Νάνου Πασκάλ

Σκηνοθεσία: Τάσος Νυχάς

Σκηνικά: Christian Guilmin

Κοστούμια: Νάνου Πασκάλ και Οίκος COSTHEA

Μουσικές διασκευές: Μανώλης Νυχάς

Στίχοι τραγουδιών: Μαρία Πατακιά

Χορογραφίες: Jimmy Araujo

Αφίσα: Θεόδωρος Κασάπης

Φωτισμοί/Τεχνικός φωτισμού: Johan Beckers

Τεχνικοί ήχου:

Φραγκίσκος Νικολιάν/Τριαντάφυλλος Σακαλίδης

Μακιγιάζ: Βάσω Μαυροειδή/ Αγαβνή Μπαγδικιάν

Συνθεσάιζερ και σαξόφωνο παίζει ο Νίκος Νυχάς

Το έργο αποτελείται από δύο μέρη. Μετά το πρώτο μέρος γίνεται διάλειμμα 10 λεπτών.

Παίζουν με τη σειρά που εμφανίζονται:

ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΠΩΛΗΣ:

Αντώνης Καστρισιανάκης

ΚΟΥΛΟΥΡΑΣ: Βασίλης Μαθιουδάκης

ΚΡΙΣΝΑ: Τάκης Δασκαλέρος
Οδυσσέας Πανόπουλος

ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΙ: Φωτεινή Μηλιώνη
Λίτα Καλογεροπούλου

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ: Γιώργος Αλεξάκης
Γιώργος Στρογγύλης

ΠΑΙΔΑΚΙΑ: Βασίλης Αλεξάκης
Ηλέκτρα Δασκαλέρου
Αρετή Πανοπούλου

ΚΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ιουλιέττα: Ειρήνη Αραμπατζή

Ρωμαίος: Νίκος Χατζούδης

Μπάτμαν: Γιάννης Κορκόβελος

Κλάραμπελ: Ίρις Ιωακειμίδου

Κύρος: Αντώνης Μπαλαμπάνης

Ξερόλα: Μαρκέλλα Δασκαλέρου

Μαρτυριάρα: Ελεάνα Μπαλαμπάνη

Ρόμπυ: Μάρα Στρογγύλη

Ονειροπαρμένη: Αλίκη Κορκόβελου

Καρπαζιάς: Βασίλης Γιαννούσης

Τάμπυ: Δημήτρης Γιαννούσης

Φαγάς: Γιώργος Κωνσταντινίδης

ΚΑΚΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τζόκερ: Δάφνη Ιωακειμίδου

Μάτζικα Ντε Σπελ Αλίκη Χριστοφόρου

Μαύρος Πητ: Γιώργος Μπαρζούκας

Κακός Λύκος: Λεωνίδας Αλεξάκης

Γκανγκστεράκος: Χρήστος Ιέρνα

ΙΔΙΩΤΙΚΟΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ

Ανοιχτομάτης: Απόστολος Ιωακειμίδης

Σπίθα: Εύα Μπαξεβανίδη

Μίκυ: Όλγα Κασάπη

ΑΓΓΕΛΟΙ ΤΟΥ ΤΣΑΡΛΥ

Τζίλ: Χριστίνα Στάντζου

Σαμπρίνα: Αλεξάνδρα Χριστοδούλου

Κέλλυ: Όλγα Πλέσσα

Κρουέλα: Αποστολία Κατραντζάκη

Αυλικός: Τάκης Πλέσσας

ΚΡΙΤΕΣ: Κίμων Σπανούδης
Στέφανος Καστρινός
Οδυσσέας Πανόπουλος
Μαρία Πατακιά
Λίτα Καλογεροπούλου

Βασίλισσα: Άννα Παναγοπούλου

Κυρία της Τιμής: Φωτεινή Μηλιώνη

Ροκ εντ ρολ / Φολκ ροκ

Το ροκ εντ ρολ προήλθε από διάφορα μουσικά είδη δημοφιλή στην Αμερική στα τέλη της δεκαετίας του 1940 και ήταν εξαιρετικά δημοφιλές στις αρχές και στα μέσα της δεκαετίας του 1950. Είχε ως βάσεις του τη μουσική rhythm and blues και την country. Η ροκ εντ ρολ αρχικά, ήταν ένα από τα είδη χορευτικής μουσικής των αфроαμερικανών. Μαύροι καλλιτέχνες όπως ο Little Richard, ο Chuck Berry και ο Fats Domino ερμήνευαν επιτυχίες του ροκ εντ ρολ, αλλά απευθύνονταν σε αфроαμερικάνικο κοινό. Η μαζική επιτυχία του ροκ εντ ρολ ξεκίνησε στις αρχές της δεκαετίας του 1950, όταν λευκοί καλλιτέχνες διασκεύαζαν το υλικό των αфроαμερικανών ή ακολούθησαν το στυλ τους, στο μουσικό είδος που έγινε γνωστό ως ροκαμπίλι. Ο Έλβις Πρίσλεϊ, ο Μπιλ Χάλεϊ, ο Τζέρι Λι Λιούις και ο Τζόνι Κας ήταν μερικοί από αυτούς που εδραίωσαν το ροκ εντ ρολ στη συνείδηση των υπόλοιπων Αμερικανών και συνέβαλαν έτσι στην μεγάλη επιτυχία του. Προς το τέλος της δεκαετίας του 1950, η δημοφιλής μουσική της περιόδου ήταν γνωστή σε όλο τον αμερικάνικο πληθυσμό και κοινό ανεξαρτήτως χρώματος παρακολουθούσε συναυλίες ροκ εντ ρολ.

Στα τέλη της δεκαετίας του 1960 η αντικουλτούρα της γενιάς μπητ συσχετίστηκε με το ευρύτερο αντιπολεμικό κίνημα που είχε ταχθεί ενάντια στην απειλή της ατομικής βόμβας, κυρίως με την *Καμπάνια για Πυρηνικό Αποπλισμό* στη Βρετανία. Και τα δύο κινήματα συνδέθηκαν με την τζαζ σκηνή και με την αναγέννηση της μουσικής φολκ. Η φολκ σκηνή απαρτιζόταν από καλλιτέχνες που πέρα από την ίδια την παραδοσιακή μουσική, είχαν ενδιαφέρον στα ακουστικά όργανα, στα παραδοσιακά τραγούδια και στην κάντρι μπλουζ. Οι καλλιτέχνες της αναγέννησης της φολκ που συντελέστηκε εκείνη την περίοδο, προτιμούσαν να ερμηνεύουν τραγούδια που είχαν κάποιο κοινωνικά προοδευτικό μήνυμα, πράγμα που είχε απήχηση και στο κοινό τους. Την περίοδο της ανάπτυξης του κινήματος της φολκ, ο *Μπομπ Ντίλαν* ήρθε στο προσκήνιο και έκανε επιτυχίες τραγούδια διαμαρτυρίας όπως τα *Blowin' in the Wind* και *Masters of War*. Έτσι αυτού του είδους το τραγούδι έγινε γνωστό σε ευρύτερο κοινό. Καλλιτέχνες της φολκ ροκ όπως ο *Neil Young*, οι *Simon & Garfunkel*, *The Mamas & the Papas*, *Joni Mitchell* και οι *The Band*, έκαναν το κίνημα της φολκ ροκ πολύ δημοφιλές έως και μετά τα μέσα της δεκαετίας του 1960 στην Αμερική.

Πηγή: Internet/Wikipedia

Με δύναμη από το ... Θέατρο

Π.Σέξτον*

Το θέατρο είναι μια εναλλακτική πρόταση για κοινωνική μάθηση και ευαισθητοποίηση των μαθητών γιατί μπορεί, αν το επιτρέπει το θεατρικό είδος, να βάλει σύγχρονα κοινωνικά θέματα κάτω από το κριτικό πρίσμα των θεατών. Η θέση μου αυτή βασίζεται σε μια σειρά απλών συλλογισμών. Η παρουσίαση των κοινωνικών προβλημάτων μέσα από το θέατρο είναι εφικτή γιατί το θέατρο βασίζει τα σενάρια του στην ίδια τη ζωή. Έχει τη δυνατότητα να παρουσιάζει και να συζητά τις ανθρώπινες σχέσεις, να αποκαλύπτει τους πόθους και τις επιθυμίες των ηρώων, να φωτίζει κρυφές πτυχές των αποφάσεων και πράξεων τους και να παρουσιάζει τις συνέπειες τους. Η κριτική θεώρηση των κοινωνικών θεμάτων γίνεται εφικτή γιατί το θέατρο μπορεί να εκθέσει τη ζωή στα μάτια του θεατή λέγοντας την ίδια ιστορία με πολλούς και διαφορετικούς τρόπους. Καθώς η αλήθεια δεν είναι πάντα μια, αλλά πολλές, το θέατρο προσφέρει στον θεατή την ευκαιρία να ανακαλύψει και άλλες αλήθειες, οπτικές, για να δει το ίδιο ζήτημα ή πρόβλημα. Άρα, η θεατρική τέχνη μπορεί να παρουσιάσει αποσπάσματα της κοινωνικής ζωής μπροστά τα μάτια των μαθητών-θεατών με ζωντανό τρόπο και να τους ενθαρρύνει να εξετάσουν αυτά τα αποσπάσματα με αντικειμενικότητα.

Η συμμετοχή των μαθητών σε μια ανάλογη διεργασία συμβαίνει στα πλαίσια της 'μετάβασης' ανάμεσα στο αληθινό και το φανταστικό. Τόσο οι οπτικές που διατίθενται μέσα από μια παράσταση όσο και οι αντιδράσεις του κοινού φαίνεται να προφυλάσσονται από την κριτική του κοινωνικού περίγυρου με τη βοήθεια μιας σειράς συμβάσεων. Το θέατρο είναι μια συνθήκη και χρησιμοποιεί 'μυστικές' συμφωνίες με τους θεατές του. Το κοινό γνωρίζει ότι όσα διαδραματίζονται είναι κατά σύμβαση αληθινά χωρίς όμως να είναι και ψεύτικα. Παρόλα αυτά στο θέατρο οι ιστορίες ζωντανεύουν με αληθινούς ανθρώπους (ηθοποιούς) που χρησιμοποιούν αληθινά σώματα, σκέψεις και συναισθήματα και παίζουν σε σχέση με αληθινούς θεατές που παρακολουθούν αυτές τις ιστορίες σε αληθινό, συμφωνημένο τόπο (χώρος δράσης) και χρόνο (διάρκεια παράστασης).

Από αυτή την άποψη το θέατρο είναι πέρα για πέρα ένα αληθινό γεγονός και οι μαθητές οφείλουν να το γνωρίζουν αυτό.

Θα τολμούσα να πω ότι το θέατρο είναι σαν ένας συμπυκνωμένος χυμός φρούτων. Λόγω επεξεργασίας η μορφή και ο όγκος του τελικού προϊόντος είναι διαφορετικός όμως, διατηρεί όλα τα θρεπτικά συστατικά και τις ωφέλιμες βιταμίνες, ακόμη και τη γεύση των φρούτων. Έτσι και στο θέατρο, τα παιδιά και οι νέοι έχουν τη δυνατότητα να ζήσουν επεξεργασμένα σύγχρονα κοινωνικά θέματα, να νιώσουν, να γευτούν και να ωφεληθούν από τις εμπειρίες τους και να μάθουν γι' αυτά σε σύντομο χρονικό διάστημα μέσα από πραγματικές ή φανταστικές ιστορίες.

Τη δυνατότητα αυτή την παρέχει η μορφή της δραματικής τέχνης όπου όλα διαδραματίζονται σε μια ουδέτερη ζώνη μεταξύ ρεαλιστικού και μη ρεαλιστικού, εκεί όπου όλα μπορούν να συμβούν με ασφάλεια για τους θεατές χωρίς προσωπικούς τραυματισμούς και απώλειες. Αυτό συμβαίνει εν μέρει γιατί, οι θεατές γνωρίζουν ότι όσα βιώνουν κατά τη διάρκεια της θεατρικής πράξης τελειώνουν με το τέλος της παράστασης και έτσι, δεν κουβαλούν τα συναισθηματικά φορτία των ηρώων μετά την παράσταση.

Η πολύτιμη συνεισφορά της θεατρικής πράξης στην κοινωνική μάθηση στο σχολείο είναι ότι μπορεί να συνεχίσει να προβληματίζει τους θεατές-μαθητές για τα δραματοποιημένα γεγονότα και να προκαλεί ενδιαφέρουσες προεκτάσεις των ιστοριών σε σχέση με τις καθημερινές κοινωνικές πραγματικότητες των θεατών. Οι θεατές-μαθητές βγαίνουν κερδισμένοι από αυτή την εμπειρία γιατί δεν ακουμπούν απλώς ένα κοινωνικό πρόβλημα αλλά το ζουν στο πετσί του, ζωντανό, μπροστά τους. Το θέατρο γίνεται, έτσι, ένα δυνατό ερέθισμα για προβληματισμό και συζήτηση.

*Σέξτου, Π. (2004) 'Θέατρο και Κοινωνική Μάθηση στην Εκπαίδευση: Ετοιμάζοντας Ενεργούς Πολίτες'. Πρακτικά 4^{ης} Παγκόσμιας Συνδιάσκεψης για την Εκπαίδευση και το Θέατρο στην Ελλάδα, *Μεταμορφώσεις και Δημιουργικότητα*, Αθήνα: Μεταίχμιο.

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ

Το 1984, Έλληνες υπάλληλοι των κοινοτικών οργάνων ίδρυσαν μια θεατρική ομάδα όχι μόνον από αγάπη για το θέατρο αλλά και από ανάγκη για μια αμεσότερη κοινωνική σχέση απαραίτητη στις συνθήκες ζωής των Βρυξελλών τα πρώτα χρόνια μετά την ένταξη.

Αν και αποτελείται, κυρίως, από Έλληνες υπαλλήλους των κοινοτικών οργάνων, η ομάδα είναι ανοιχτή σε οποιονδήποτε ενδιαφέρεται για το θέατρο. Άλλωστε δεν έχει καταστατικό, δεν έχει εκλεγμένα ούτε διορισμένα όργανα, δεν έχει οικονομική, πολιτική ή άλλη εξάρτηση. Ένας πυρήνας από το 1984 με πολλή προσωπική δουλειά και χωρίς καμιά εξωτερική ενίσχυση οικονομικής ή άλλης μορφής, με τη βοήθεια μόνον όσων συμμετέχουν κάθε φορά ενεργά καταφέρνει να ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις μιας κατ'εξοχήν ερασιτεχνικής ομάδας που είναι αναγκασμένη να λειτουργεί με αρκετούς περιορισμούς. Μεταξύ αυτών έλλειψη χρόνου, έλλειψη μέσων, έλλειψη εγκαταστάσεων. Όμως, η ομάδα συνεχίζει γιατί το θέατρο είναι μια ιδιόμορφη καλλιτεχνική έκφραση με ξεχωριστή γοητεία που δεν διαρκεί μόνο όσο είναι ζωντανή η παράσταση, αλλά και πολύ αργότερα με τις αναμνήσεις που μας μεταφέρουν σε άλλες εποχές, σε άλλα πρόσωπα, σε άλλες καταστάσεις -κάποτε σ'εμάς τους ίδιους.

Η ομάδα

Προηγούμενες παραστάσεις της ομάδας μας

- 1) **Η δίκη του Ορφέα και της Ευρυδίκης**, του Γ. Σκούρτη, σε σκηνοθεσία Ειρήνης Χαλκιά, Ιούνιος 1985, Βρυξέλλες
- 2) **Εσωτερικές Ειδήσεις**, του Μάριου Ποντίκα, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1986, Βρυξέλλες και Ιούνιος 1986, Λουξεμβούργο
- 3) **Εκκλησιάζουσες**, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1987, Βρυξέλλες
- 4) **Νταλικά**, της Κωστούλας Μητροπούλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Οκτώβριος 1987, Βρυξέλλες
- 5) **Φάυστα**, του Μποστ, σε σκηνοθεσία Θόδωρου Αρβανίτη και Αντώνη Δαγκλίδη, Δεκέμβριος 1989, Βρυξέλλες
- 6) **Τα τέσσερα πόδια του τραπέζιού**, του Ιάκ.Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Οικονομίδη, Νοέμβριος 1991, Βρυξέλλες
- 7) Τα μονόπρακτα: **Ο θάνατος του Περικλέους**, του Δ.Κορομηλά και **Αίτηση σε γάμο**, του Άντον Τσέχωφ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1992, Βρυξέλλες
- 8) **Θεσμοφοριάζουσες**, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1993, Βρυξέλλες
- 9) **Άντε Γεια**, του Θανάση Παπαγεωργίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1994, Βρυξέλλες
- 10) **Ο τοπικός παράγων**, του Παναγιώτη Καγιά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Δεκέμβριος 1994, Βρυξέλλες
- 11) **Μάνα, μητέρα, μαμά**, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1995, Βρυξέλλες
- 12) **Ματίας ο Πρώτος**, της Άλκης Ζέη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 1995, Βρυξέλλες
- 13) **Το Ενυδρείο**, του Κώστα Μουρσελά, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1996, Βρυξέλλες

- 14) **Ο κήπος με τα χελιδόνια**, του Μπάμπη Τσικληρόπουλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1997, Βρυξέλλες - Φεβρουάριος 1997, Λουξεμβούργο
- 15) **Ο Σιμιγδαλένιος**, του Αλέξανδρου Αδαμόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1997, Βρυξέλλες.
- 16) **Ο μπαμπάς ο πόλεμος**, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Φεβρουάριος 1998, Βρυξέλλες
- 17) **Λόγω φάτσας**, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Φεβρουάριος 1999, Βρυξέλλες
- 18) **Αντζελίνα η Σταχτοπούτα**, της Κάρμεν Ρουγγέρη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1999, Βρυξέλλες
- 19) **Χρυσοβεργαρή και Ηλιοτάτη**, λαϊκό παραμύθι σε διασκευή και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2000, Βρυξέλλες
- 20) **Μπαμπάδες με ρούμι**, των Ρέππα-Παπαθανασίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Δεκέμβριος 2000, Βρυξέλλες, Ιανουάριος 2001, Λουξεμβούργο
- 21) **Η τύχη της Μαρούλας και ο Μπάρμπα Λινάρδος**, του Δ.Κορομηλά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2001, Βρυξέλλες
- 22) **Ο Μίδας έχει αυτιά γαϊδάρου**, του Μ.Κορρέ, σε σκηνοθεσία Βάσου Ανδρονίδη και σε συνεργασία με το Ελληνικό Θέατρο Βελγίου, Νοέμβριος 2001, Βρυξέλλες
- 23) **Εκκλησιάζουσες ... σαν παραμύθι**, του Αριστοφάνη σε διασκευή Κάρμεν Ρουγγέρη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2002, Βρυξέλλες
- 24) **Βαβυλωνία**, του Δημήτρη Βυζάντιου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2002, Βρυξέλλες

25. **Το Όνειρο του Δωδεκάμερου**, του Γεωργίου Θεοτοκά, σε διασκευή/ σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2003, Βρυξέλλες
26. **Το Λουμπάγκο**, του Μανόλη Κορρέ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2003, Βρυξέλλες
27. **Το κουβάρι των αλλόκοτων πραγμάτων**, της Μυρτώς Κοντοβά, σε διασκευή/ σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2004, Βρυξέλλες
28. **Η αρπαγή της Πριγκίπισσας Αιώρας**, του Πασχάλη Τσαρούχα, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2005, Βρυξέλλες
29. **Ο Γενικός Γραμματέας**, του Ηλία Καπετανάκη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά και σε συνεργασία με το Ελληνικό Θέατρο Βελγίου, Ιούνιος 2005, Βρυξέλλες.
30. **Η Φεγγαρολούλουδη**, σε διασκευή/ σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2006, Βρυξέλλες.

Η ομάδα μας συμμετείχε με το έργο “Νταλικά” στο Θεατρικό Διαγωνισμό του Δήμου Ιθάκης, το Σεπτέμβριο του 1987 και διακρίθηκε με το βραβείο της “καλύτερης παράστασης πρωτόπαιχτου έργου” (δεύτερο από πλευράς σπουδαιότητας) και το βραβείο δεύτερου γυναικείου ρόλου.